

Дванайсетото съобщение

Духовни принципи, житейски уроци и святи предупреждения относно наслаждението на добрата земя в петте главни фигури в 1 и 2 Царе

Пасажи от Писанията: 1 Царе 2:27-30, 35; 3:21; 12:3-5, 23; 18:1-4; 23:16-18; 9:1-2, 17; 13:13-14; 15:19, 23; 16:1, 12-13; 30:66-10; 26:19б; 2 Царе 11:1-27

I. Под ръководството на Илий старото аароново свещеничество беше остаряло и чезнеше (1 Царе 2:12-30) и Бог искаше да постави ново начало за осъществяване на икономиката Си:

- А. Всички ние трябва да отхвърлим нещата, свързани със застоялостта, старостта, хладността и гордостта и да се поддържаме празни, отворени, свежи, нови, живи и млади с Господа. Трябва да бъдем едно с Неговото желание, което се състои в това да бъдем едно с Христос, да бъдем изпълнени с Христос и да бъдем заети с Христос, за да живеем Христос за органичното изграждане на Тялото Христово—Откр. 3:15-22; Лк. 18:17; Фил. 3:7-14; Гал. 1:15-16; 2:20; 4:19; Еф. 4:16.
- Б. В дните на Илий Божието слово беше рядкост; Божието говорене почти беше изчезнало (1 Царе 3:1). Първото нещо в свещеничеството, което свещеникът трябва да прави, е да говори за Бога (Изх. 28:30). Свещеникът трябва да се намира в тясно взаимоотношение с Бога, да бъде едно с Бога, да познава Божието сърце и да говори уникалното и здраво учение на Божията вечна икономика (1 Тим. 1:3-4; 6:3).
- В. Илий научи Самуил да отговори на Господа: „Говори, Господи, защото слугата Ти слуша“. За да говорим за Господа и да бъдем едно с Него за извършването на Неговата вечна икономика, трябва първо да ценим и внимателно да слушаме Неговото говорене, за да знаем какво е Неговото желание и предпочитание—1 Царе 3:9-10, 21; Ис. 50:4-5.
- Г. С разпуснатото дисциплиниране на своите лоши синове Илий беше занемарил свещеничеството (1 Царе 2:28-29). Това стана причина за трагедията, свързана с неговия край, със загубването на неговото наслаждение на добрата земя и с изчезването на свещеничеството в божественото откровение, тоест в говоренето за Бога. Днес историята на Илий трябва да ни служи за поука, за да ценим високо това, което Бог ни е дал във възстановяването Си.

II. Самуил беше верен на Бога във всички статутути и задължения, които Бог му бе дал:

- А. Като левит, той служеше на Бога през целия си живот; като назирей, той пазеше посвещението си безупречно (35-ти стих); като свещеник-пророк, той говореше за Бога честно и постави началото на пророците в божественото откровение за заменяне на чезнешното свещеничество; като съдия, той беше верен на Бога и справедлив към народа; той сложи край на съдиите и въведе царската власт, за да промени епохата за изпълнението на Божията икономика.
- Б. Като човек, който съдействаше на Бога за извършването на Неговата икономика (Йн. 5:17; 2 Кор. 6:1а), Самуил беше утвърден от Йехова като пророк, за да слуша Неговото слово и да говори за Него (1 Царе 3:9-10, 20-21). Трябва постоянно да се упражняваме да имаме ухо, за да „слушаме какво говори Духът към църквите“ (Откр. 2:7). Освен това, трябва да следваме примера на Мария, която „седна при нозете на Господа и слушаше словото Му“ (Лк. 10:38-42):
  1. Мария седна при нозете на Господ Исус, а не при нозете на някой друг. Няма добър метод от това да пристъпваме към Него всеки миг, да Го обичаме, да Му се покланяме и непрестанно да общуваме с Него и да пребъдваме в Неговото присъствие.
  2. Мария седна при нозете на Господа. Тя седна в смирена позиция, за да чуе говоренето на Господа и да приеме Неговото благословение. Да се смиряваме не

означава да омаловажаваме себе си, а означава да игнорираме себе си, да се отричаме от себе си и да считаме себе си за нищо.

3. Тя седеше. Хората, които са толкова заети, че пропускат Господното присъствие, имат блуждаещ ум и колебливи мисли. Те трябва да спрат себе си, за да могат всекидневно да прекарват лично време с Господа.
  4. Тя слушаше Господното слово. Думите, които Господ ни говори, са дух и живот (Йн. 6:63). Благодарение на това, че тя слушаше Господното слово, Господ получи възможността да ѝ предаде Себе Си и да се раздаде в нея, така че тя да придобие Самия Господ.
- В. През целия си живот Самуил напълно се наслаждаваше на своя дял от добрата земя. Затова, от новозаветна гледна точка, можем да кажем, че неговото наслаждение на Христос беше безупречно. Единственият недостатък в историята на Самуил беше, че той назначи двамата си сина за съдии сред израилтяните—1 Царе 8:1-3:
1. Несправедливите пътища на Самуиловите синове контрастираха с чистия и справедлив път, по който техния баща ходеше през целия си живот (12:3-5, 23), и станаха причина израилтяните да поискат Самуил да постави цар над тях да ги съди като всичките народи (8:1-7). Затова Самуиловите синове не бива да се считат за съдии сред израилтяните (Деян. 13:20); техният баща Самуил трябва да се счита за последният съдия.
  2. От човешка гледна точка, Самуил допусна грешка в това, но тази грешка помогна на Бога да овладее ситуацията сред Своя народ чрез въвеждането на царската власт за изпълняването на Своята икономика.

III. Йонатан възлюби Давид, направи завет с него и предсказа, че Давид ще стане цар и че царството ще стане негово—1 Царе 18:1-4; 19:1-7; 20:8, 14-17, 41-42; 23:16-18:

- А. Намерението на Саул беше да запази царството за Йонатан; но Йонатан не искаше да вземе царството, а призна, че Давид трябваше да седне на престола.
- Б. Йонатан трябваше да каже това на баща си и след това да го напусне и да се присъедини към Давид. Ако Йонатан беше последвал Давид, това щеше да бъде един праобраз на нашето следване на Христос и даването на първото място на Него—Кол. 1:18б; Откр. 2:4.
- В. Йонатан изгуби подобаващото и достатъчно наслаждението на своя дял в обетованата от Бога добра земя, защото не последва Давид според Божията воля поради природната си привързаност към баща си. Йонатан осъзна, че Давид ще стане цар, но остана с баща си и в резултат на това сподели неговата трагична съдба и умря с него на бойното поле—1 Царе 31:2-6.
- Г. Йонатан стоеше между Саул и Давид. Той беше човек, който стоеше между две служения. Той трябваше да последва второто служение, но поради дълбокото си взаимоотношение с първото служение той не можа да се освободи от него:
1. Във всяка епоха Господ иска да извърши определени неща. Той си има Свои възстановявания и Свои дела за вършене. Възстановяването и работата, които Той върши в дадена епоха, представляват служението на тази епоха—вж. Бит. 6:13-14.
  2. Давид беше служител на своята епоха и притежаваше служението на онази епоха (Деян. 13:21-22, 36а). В Стария Завет Ной притежаваше служението на онази епоха за построяването на ковчега; Мойсей притежаваше служението на своята епоха за изграждането на скинията; а Давид и Соломон притежаваха служението на своята епоха за изграждането на храма.
  3. Служителят на епохата със служението на епохата се различава от местните служения. Лутер е бил служител на епохата си; Дарби също е бил служител на епохата си. За да тръгнем в крак със служението на сегашната епоха, трябва да видим видението. Михала беше омъжена за Давид, но тя не виждаше нищо. Тя виждаше само външното състояние на Давид и не можеше да го понеса. В резултат на това тя беше изоставена—2 Царе 6:16, 20-23.

4. В Новия Завет служението на Господ Исус се състои в изграждането на църквата като Тялото Христово (Мт. 16:18). Многото надарени хора, произведени в Господното възнесение, имат само едно служение—да служат с Христос за изграждането на Тялото Христово, църквата. Това изграждане не се извършва директно от надарените, а от светиите, които са усъвършенствани от надарените (Еф. 4:11-12, 16).
5. В Божието изграждащо служение има хора, които застават начело на служението във всяка епоха. Нека Господ да отвори очите ни да видим, че щом сме човеци, трябва да сме християни, а щом сме християни, трябва да влезем в Господното служение в тази епоха.
6. Виждането и докосването до служението на епохата е Божия милост; но събирането на смелост за изоставяне на всички минали служения и за влизане в Божието сегашно служение е нещо напълно различно—вж. 1 Царе 14:1-46; 2 Царе 6:16, 20-23.
7. Служението на епохата служи на хората с Божията настояща истина. Във 2 Петрово 1:12 думите *настояща истина* могат да се преведат и като „актуалната истина“. Всички Господни работници трябва да се допитват до Бога относно настоящата истина—Мт. 16:18; Еф. 4:15-16; Откр. 2:7, 11, 17, 26-29; 3:5, 12, 21; Пс. 48:2; Откр. 19:7-9; 21:2.

IV. Саул беше избран от Бога и помазан от Самуил да бъде цар на Израил—1 Царе 9:1-2, 17; 10:1, 24:

- А. Поне два пъти Саул не послуша Божието слово и в резултат на това изгуби царската власт и царството си (13:13-14; 15:19, 23; 28:17-19). Когато Саул не се подчини на Бога в 15-та глава на 1 Царе, той всъщност се разбунтува против Бога.
- Б. В тази глава Самуил каза на Саул: „Непокорството е като греха на чародейството, / и неподчинението – като идолопоклонството и терафимите“ (стих 23а). Практикуването на чародейството означава свързване със зли духове. Бунтът на Саул против Бога беше като греха на чародейството. Той не се подчини на Бога и де факто се превърна във враг на Бога. В резултат на това той изгуби царската си власт.
- В. Трагичният край на Саул се дължеше изцяло на това, че той не беше правилно свързан с Божията икономика. Бог, Който иска да изгради царството Си сред избрания Си народ, беше въвел Саул в икономиката Си, но вместо Саул да участва в Божията икономика и да ѝ съдейства, той се оказа егоистичен и узурпира Божието царство, за да си изгради своя собствена монархия. Той беше изпълнен с мисли за царска власт и за това как неговият син щеше да го наследи—20:31.
- Г. По този начин Саул прояви краен егоизъм и сгреши напълно. В крайна сметка Бог се отказа от Саул и го отсече, като отне царството от него (15:28). Понеже Бог се отказа от Саул, Саул остана сам, като сирак, без каквато и да било помощ в труден момент.
- Д. Поради егоизма на Саул израилтяните претърпяха поражение и бяха изклани в борбата против филистимците и самият Саул и неговите синове бяха убити. Амбицията на Саул да спечели царството за себе си и за сина си, заедно със завистта му към Давид, му отнеха наслаждението на обетованата от Бога добра земя—20:30-34.
- Е. Общата смърт на Саул, на неговите трима сина и на неговия оръженосец представляваше справедливият съд на Бога над човека, който се беше разбунтувал срещу Него, който се беше опитал да си присвои властта Му и се беше превърнал в Негов враг (1 Лет. 10:13-14). Трагичният край на Саул трябва да ни послужи като урок да разпъваме плътта си и да се отричаме от егоизма си—от себелюбието си и от себичността си (Гал. 5:24; Мт. 16:24; Фил. 2:3).
- Ж. Ужасният край на Саул е едно силно предупреждение за всички, които служат в Божието царство, да не вършат отделна работа в Божието царство и да не злоупотребяват с нищо в царството. Не бива да сме като Саул и да се опитваме да си

изградим собствена „монархия“. Вместо това всички ние трябва да вършим уникалната работа за изграждане на Божието царство, Тялото Христово—1 Царе 31:1-13.

V. Давид беше избран и помазан от Бога чрез Самуил да бъде цар на Израил—16:1, 12-13:

- А. След като Давид уби Голиат, израилевите жени го възхваляваха повече отколкото Саул (18:7), но няма никакви признаци, че това накара Давид да се възгордее или че го подбуди да се устреми към царската власт. Когато Давид се намираще в изпитание, защото беше преследван от Саул, той беше одобрен да извърши Божията икономика чрез установяването на Божието царство на земята.
- Б. Когато Давид беше гонен от Саул, той получи две възможности да убие Саул, но отказа да го стори поради страха си от Бога, защото Саул беше Божият помазаник. Това показва, че Давид поддържаше добър ред в Божието царство—гл. 24 и 26; вж. Римл. 12:3.
- В. Давид несъмнено научи много по отношение на това, че не бива да отмъщава за себе си, а трябва да се отрича от себе си за изпълнението на Божията цел, защото е човек по Божието сърце—1 Царе 13:14а.
- Г. Давид е типичен пример за истински израилтянин в наслаждението на добрата земя, която Бог беше обещал и беше дал на Своя избран народ. Във всичките си изпитания Давид уповаваше на Бога и ходеше с Бога съгласно Неговото всевластие и съгласно Неговото водителство и наставления. Давид очакваше да остане в добрата земя, да участва в Божието наследство и да служи на Бога—17:36-37; 23:14-16; 30:6б-10; 26:19б.
- Д. Искреността, с която Давид уповаваше на Бога, и неговото вярно ходене с Бога му дадоха правото напълно да се наслаждава на добрата земя до голяма степен, дори с царската власт съгласно Божието сърце и с царството, което се превърна в Божието царство на земята. Давид беше едно с Бога; това, което той притежаваше, принадлежеше на Бога, а Божиите неща бяха негови. Той и Бог имаха едно царство. Давид се наслаждаваше до краен предел на добрата земя, типизираща Христос.
- Е. След смъртта на Саул, „между Сауловия дом и Давидовия дом имаше дълга война. И Давид ставаше все по-силен и по-силен, а Сауловият дом ставаше все по-слаб и по-слаб“ (2 Царе 3:1). Бог беше утвърдил Давид за цар и беше възвисил царството му заради народа Си Израил (5:6-25). Освен това, „Давид ставаше все по-велик и по-велик и Господ, Бог на войнствата беше с него (10-ти стих). Това показва, че Давид имаше Божието присъствие.
- Ж. Ако в дадено нещо нямаме вътрешното чувство, че Господ е с нас, трябва да внимаваме и да преразгледаме пътищата си (1 Царе 16:14). Винаги, когато вършим нещо в Господното възстановяване, трябва да внимаваме на чувството за Господното присъствие. Всички ние трябва да се научим да се грижим за две неща: за вътрешното присъствие на Бога и за външното потвърждение в нашата обкръжаваща среда (вж. 2 Царе 5:11-12).
3. Освен това, всички ние трябва да се учим от Давид, както в отрицателните неща, така и в положителните. Похотта на плътта е опустошителен елемент, който може да ни унищожи. Ако един благочестив човек като Давид можеше да бъде изкушен, то какво да кажем за себе си?—11:1-27; вж. 2 Тим. 2:22; 1 Кор. 6:13, 18:
1. Каквито и постижения да имаме в духовния си стремеж, всички ние можем да извършим такъв грях. Трябва сериозно да прочетем тази история в Божието присъствие. Тя ни предупреждава, че отдаването на плътта е нещо сериозно. Давид се изкуши само с един поглед и след това не успя да се въздържи.
  2. Всички светии, особено младите, трябва да изследват сърцата си и да вземат твърдо сърдечно решение никога да не поемат по пътя на отдаването на плътта (Съд. 5:15-16). Трябва да кажем: „Господи Исусе, обичам Те, нуждая се от Теб и Те

приемам“. Ако кажем това, Той ще бъде наш Спасител и наше динамично спасение. В качеството Си на пневматичния Христос, Той ще ни спаси, ще ни опази и ще ни защити от омърсяването на този век, за да запазим славата, до която сме достигнали.